

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 696/2014
21.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Веска Крстајића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Р., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Р., адвоката Ж.Ј. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36.К.бр.639/12 од 20.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6669/13 од 15.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.08.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Р., адвоката Ж.Ј., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36.К.бр.639/12 од 20.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6669/13 од 15.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36.К.бр.639/12 од 20.06.2013. године, окривљени Б.Р. оглашен је кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 5-пет месеци која се неће извршити уколико окривљени за време од 2-две године не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудне наплате. Оштећене М.М. и Ј.М. упућене су на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 6669/13 од 15.04.2014. године, одбио је као неосноване жалбе окривљеног Б.Р. и његовог браниоца адвоката Ж.Ј. и пресуду Првог основног суда у Београду 36.К.639/12 од 20.06.2013. године потврдио.

Бранилац окривљеног Б.Р., адвокат Ж.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, према наводима у образложењу захтева због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд што пре предузме све мере из своје надлежности како би се донела законита одлука.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Б.Р., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.Р., адвоката Ж.Ј., је неоснован.

Бранилац окр. Б.Р. као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, која је, према наводима у образложењу захтева, учињена погрешном применом члана 419. ЗКП од стране првостепеног и другостепеног суда, јер су своје одлуке донели без да су на главним претресима извели доказе саслушања сведока Л.Р., а првостепени суд и без саслушања сведока М. 1, М. 2 и Р.Р. иако за то постоји налог другостепеног суда. Осим тога, бранилац у захтеву истиче да исказ сведока, сада пок. Л.Р. дат пред истражним судијом није правно релевантан због здравственог (психичког) стања сведока у време давања тог исказа услед његове болести (карцином, депресија) и животних навика (хронични алкохолизам).

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 419. став 1. ЗКП на коју се указује предњим наводима захтева, постоји ако се пресуда заснива на доказу који уопште није изведен на главном претресу, чиме би се онемогућило да се веће са доказима непосредно упозна.

Правноснажна пресуда у конкретном случају заснива се, између осталог, на исказу сведока сада пок. Л.Р. датом пред истражним судијом дана 16.03.2009. године, који исказ је прочитан на главном претресу одржаном дана 20.06.2013. године с обзиром да је сведок у међувремену умро. Дакле, пресуда се, кад је о исказу овог сведока реч, заснива на доказу који је изведен на главном претресу, у складу са одредбом члана 337. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП) који је био на снази у време предузимања ове доказне радње и према којем се оцењује законитост исте, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП.

На исказ сведока сада пок. Л.Р. из истраге, након што је исти прочитан на главном претресу (уз сагласност странака), окривљени и његов бранилац нису ставили примедбе, ни у смислу неспособности сведока за сведочење (члан 96. став 1. раније важећег ЗКП), а суд је овај доказ прихватио не налазећи да постоји сумња у способност сведока да сведочи о чињеницама о којима се изјашњавао, па се без основа у захтеву за заштиту законитости наведена околност истиче као разлог незаконитог прибављања доказа у питању.

Када је реч о сведоцима М.Р. 1, М.Р. 2 и Р.Р., наводи захтева се и не односе на исказе ових сведока (на главном претресу од 04.07.2011. године и на претресу пред другостепеним судом од 15.04.2014. године) на којима се заснива правноснажна пресуда, а околност коју истиче бранилац у захтеву да првостепени суд није саслушао наведене сведоке у поновљеном првостепеном поступку, не представља повреду поступка о којој је реч. Насупрот тврдњи браниоца окривљеног, извођење ових процесних радњи није наложено првостепеном суду (решењем Апелационог суда у Београду Кж1 5511/11 од 19.01.2012. године којим је укинута претходно донета првостепена пресуда К 3211/10 од 04.07.2011. године), а изван тога првостепени суд је овлашћен да цени који су докази од значаја за правилно пресуђење (чл.18. став 1. и 326. раније важећег ЗКП).

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости износи став о непостојању кривичног дела у радњама за које је окр. Б.Р. оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом, који образлаже непостојањем битних обележја кривичног дела у питању која се тичу озбиљне претње упућене од стране окривљеног, осећаја страха и несигурности код оштећених и умишљаја окривљеног, што упућује да захтев подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Врховни касациони суд и ове наводе захтева за заштиту законитости оцењује као неосноване. Ово из разлога што из чињеничног описа дела у изреци правноснажне пресуде, сагласно опису дела у оптужном акту, произилазе сва битна обележја кривичног дела из члана 138. став 2. у вези са ставом 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног упућивања оштећенима М.М., Ј.М. и И.М. конкретних претњи нападом на њихов живот (ближе описаних у изреци првостепене пресуде), које су објективно подобне да код оштећених изазову осећај страха и несигурности (чије постојање је суд утврдио прихватањем исказа оштећених) и којима је угрозио сигурност више лица, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона на које се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Б.Р., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

